

mari-leen lemer

avameeself arnoldist

2003

Pauku teeb:

Pommionu Jüri ilutulestikud

dynamiit@hotmail.ee

GSM 055 605 706

tel: 078 22 662

*Mari-Leen Lember
Avameelselt Arnoldist*

Fotod Mari-Leen Lemberi erakogu

ISBN 9949-10-158-1

*Väljaandja Kirjastus Kentaur
© OÜ Promeno ja Mari-Leen Lember
Trükikoda Printall*

Autor tänab -

- ☀ eelkõige Arnold Oksmaad - kui poleks Arnoldit, ei oleks ka seda raamatut;
- ☀ oma ema – kes on välja kannatanud minu tujud ja meeletud ideed;
- ☀ Veronzi, Anzu, Seppa, Matut - kes on olnud alati mu kõrval, kuulanud mind lõpmatuseni ja püüdnud mõista;
- ☀ oma õde, kes on alati väga otse mulle öelnud, mida ta arvab, aga siiski respektueerinud minu valikuid;
- ☀ oma tädi, kes on alati energiast pakatav ja võtnud naljaga kõike, mis on olnud;
- ☀ Taavit, Priitu, Elvist - tänu kellele tekkis raamatusse nii mõnigi seik;
- ☀ oma väikest sõpra Ivarit, kes tuli mu ellu raamatu kirjutamise ajal, aga on mulle toeks olnud rohkem kui nii mõnigi terve eluaja jooksul;
- ☀ oma Lady-Birdi :);
- ☀ kõiki tuttavaid ja sõpru väljaspool Eestit, kes innustasid mind kirjutama;
- ☀ kirjastust, kes uskus minu ideesse, et võiksin kirjutada raamatu.

Siin ta nüüd on!

Kes, mis, kus?

Oli tavaline teispäevane õhtupoolik, kui ma sõpradega pubis kokku sain. Laura oli mu klassiõde, mis siis, et mina enam temaga ühes klassis ei käinud.

Mul oli võimatu klass, mingid erilised blondid ja juhmid olid koos. Tundide viisi võis kuulda vaid nende möla ja õpetajatele nad ei allunud. "Issand, ma käisin Hollywoodis ja ma käisin wc-s ja ma ei saanud püksinööpi kinni, issand, issand, issand." No jube lugu küll, kui nii juhtus, aga ma arvan, et sellest ei pea terve klass teadma. Samuti võis mõnedel hommikutel näha neid Kuldset Börsi või Soovi sirvimas, aga mitte selleks, et neil midagi vaja oleks olnud, ei, seda mitte, neil oli kõik olemas. Nad vaatasid autode pilte ja kilkasid üksteise võidu – "mulle meeldib see", "mul võiks selline olla", "aga Janil on ju see auto" ja nii kuni tundide lõpuni. Kui ma lõpuks sealt ära sain, oli see vabaduse tunne võrratu! Ma ei suutnud enam neid blonde välja kannatada ja ma olin nõus pool aastat ootama ja sügisel klassiga otsast alustama. Mu emale see mõte ei meeldinud, aga mis seal ikka.

Jõime jäätisekokteili nagu tavaliselt. Istusime siis seal - mina, muide, mu nimi on Mari-Leen, Laura koos Taneliga, Liis ja Grete. Kuu aega oli klassi lõpuni ja see tekitas meis kõigis omamoodi eufooriat, suvi oli ju tulemas.

Laura sai Taneliga tuttavaks mitu suve tagasi, käima hakkasid nad eelmise aasta märtsis, koos oli oldud juba üle aasta. Nad sobisid hästi, neid oli nii armas vaadata.

Nad jõid üht jäätisekokteili kahe kõrrega, nad vaatasid andunult teineteist, nagu meid ei olekski seal olnud. Aga nad vähemalt olid meiega koos ja meil oli sellegi üle hea meel.

Liis oli Taneli õde ja sama vana kui meie ja me sobisime hästi, nii hakkas ka tema meiega koos palju aega veetma, pärast seda, kui Laura ja Tanel sebima hakkasid.

Grete oli mu sõbranna, kellega sain tuttavaks koolis paar aastat tagasi, kui ma talle oma lahtise coca pudeliga otsa jooksin ja ta märjaks sai, ma vabandasin ja siis hakkasime mõlemad naerma. Ja nii me sõpradeks saimegi.

Hästi tüüpilised olid kinos käimised – tagumine rida oli alati meie päralt ja popcorn prõksus ja coca voolas kõrtes. See oli tegelikult veel siis, kui Laura Taneliga ei käinud, nüüd olime hakanud rohkem pubis istuma.

Olime nagu kolm vanatüdrukut, kes panid raadiosse kuulutusi, et poistega tuttavaks saada. Ühel korral, kui Tanel oli koju sõitnud ja Laura oli meiega, panime uuesti kuulutuse. Ja Laura number oli see, mis sinna raadiosse läks ja siis raadiost helistati ja küsiti igasuguseid küsimusi, et milliseid poisse me tahame ja mida plaanime ja nii edasi. Ja kui kõne lõppes, tuli Laurale sõnum, Tanel saatis, et “sul on raadios nii sexikas hääl.” Ta oli raadiot kuulanud. Õnneks ei olnud ta väga kuri, aga sellel õhtul me kellegi erilise otsa ei sattunud, käisime vaid Lohusalus mere ääres ühtede kuttidega ja ei midagi erilist.

Arnold Oksmaa

Olen alati mingil määral olnud kursis sellega, mida lehed kajastavad ja millised on viimased sündmused Eestis ja maailmas. Nii teadsin ma ka 2000 aasta suvel seda, et on olemas keegi Arnold Oksmaa, kes on jäänud orvuks juba üle kahekümne aasta tagasi, aga kelle huvi oma pärisvanemate vastu on suur. Lugesin lehest ka seda, et tema kahekümne esimesel sünnipäeval kohtus ta oma emaga, keda ta kunagi varem näinud ei olnud. Ma elasin sellele poisile kaasa, mul oli temast kahju ja lugu sellest kohtumisest tõi mulle pisara silma. Ma ei tea, kas ma oleksin tahtnud selle poisiga tuttavaks saada?! Ei, seda vist mitte. Aga ju oli see saatus, mis me teed kokku viis.

Esimesel septembril kooli minnes istusin koos klassivennaga saalis ja sisse astus tema, seesama noormees, kellest varem olin vaid lehest lugenud.

Ta tuli meie juurde ja küsis, kas temagi jaoks on ruumi, me mahutasime end pingile ja ta naeratas oma säravaimat naeratust - "Tere, mina olen Arnold!". Mul oleks olnud nõme jätta vastamata, ütlesin, kes ma olen ja nii see jäi. Ta istus seal, roosid käes, naeratus näol, ta oli kooli tulnud just nagu esimesse klassi minev poiss. Nii ärevust täis, nii rõõmus ja õnnelik.

Koolist koju minnes olin ise ka nagu esimese klassi õpilane, kes läks koju muljetama, et teate, see Arnold Oksmaa käib minu paralleelklassis. Kõik olid vaimustuses ja terve mu pere elas tema tegemistele kaasa. Meil oli temast kahju, aga aidata me teda ei osanud. Ja mida olekski suutnud üks plika, kes oleks ta kõrval olnud? Või siiski? Oleks ta mind sellal vajanud? Võibolla oleks ka, aga seda teab vaid tema!